

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/52/2016
Identifikačné číslo spisu: 1012207673
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1012207673.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, IČO: 31 303 862, Tulčák 26, právne zastúpeného: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľ. Štúra 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky č. 6703/2012-1.10 (52/2012-rozkl.) zo dňa 21.08.2012, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/1670/2012-137 zo dňa 03.03.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/1670/2012-137 zo dňa 3. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky č. 6703/2012-1.10 (52/2012-rozkl.) zo dňa 21.08.2012, ktorým zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že opätovne preskúmal rozhodnutie a postup správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom, a preto podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu zamietol.

Po vyhodnotení žalobných dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu konštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania uvedenú v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia. Právne posúdenie preskúmanej veci žalovaným považoval za správne a

súladne so zákonom. Vyslovil názor, že rozhodnutia správneho orgánu tak prvého, ako aj druhého stupňa sú vydané v súlade so správnym poriadkom, dostatočne odôvodnené a vydané na základe riadne zisteného skutkového stavu s tým, že oba sa náležite vysporiadali so všetkými námietkami žalobcu.

Súd prvého stupňa v ďalšom v základných rysoch opísal priebeh správneho konania.

Podľa názoru krajského súdu preskúmané rozhodnutie je podrobné a zrozumiteľné, správny orgán sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, aplikoval na vec správne právne predpisy, rozhodnutie bolo dostatočne odôvodnené, a preto nie je dôvod ho považovať za nespreskúmateľné.

K námietke žalobcu, že odborná organizácia ochrany prírody Správy národného parku NAPANT vo svojom stanovisku najprv odporučila realizovať projekt, až keď prejde procesom posudzovania podľa zákona o posudzovaní vplyvov na životného prostredie, pričom neskôr svoj názor zmenila, krajský súd uviedol, že žalovanému nebol doručený podnet, na základe ktorého by bolo povinné začať konanie podľa § 20 ods. 1 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, takže nebol povinný začať konanie podľa § 18 ods. 10, ods. 11 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie.

Zdôraznil, že z vyššie uvedeného vyplýva, že ministerstvo má možnosť, avšak nie povinnosť určiť, či posudzovaniu vplyvov podlieha aj navrhovaná činnosť alebo jej zmena uvedená v prílohe č. 8 (§ 18 ods. 10 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie), prípade či posudzovaniu vplyvov podlieha aj navrhovaná činnosť alebo jej zmena, ktorá nedosahuje prahové hodnoty uvedené v prílohe č. 8.

V ďalšom mal za nesporné, že dôvody, ktoré viedli ŠOP SR, Správu NP Nízke Tatry k odporúčeniu na podanie podnetu podľa § 20 zákona, neboli vo vzťahu k navrhovanej výstavbe oboch lesných ciest, ktoré boli predmetom administratívneho konania, splnené.

Konštatoval, že neobstojí ani ďalšia námietka žalobcu o nedostatočnom dokazovaní, nakoľko je nesporné, že preskúmané rozhodnutie vychádza z odborných stanovísk KÚ ŽP Žilina vydaných podľa § 28 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny. Z uvedeného súdu vyplynulo, že navrhovaná činnosť, ku ktorej bol žalovaným vydaný súhlas, by mala podliehať posudzovaniu vplyvov v zmysle ust. § 18 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Ministerstvo teda nebolo oprávnené požadovať od žiadateľa, aby k svojej žiadosti doložil záverečné stanovisko z posúdenia navrhovanej činnosti podľa zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ktoré by navrhovanú činnosť odporučilo realizovať.

Ďalej konštatoval, že žalovaný správny orgán vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, rozhodol so zohľadnením záujmov ochrany prírody a krajiny na dotknutom území Národného parku Nízke Tatry, ktorého súčasťou je aj lokalita Chráneného vtáčieho územia Nízke Tatry a územie európskeho významu Kráľovohoľské Tatry. Ministerstvo povolilo výstavbu lesných ciest a zmenu mokrade len na úsekoch, na ktorých bol jednoznačne vylúčený negatívny vplyv výstavby lesných ciest na biotopy európskeho a národného významu a na chránené druhy neudelilo súhlas na výstavbu lesných ciest a ostatných dotknutých JPRL na území Národného parku Nízke Tatry.

Na základe vyššie uvedených skutočností považoval preskúmané rozhodnutie žalovaného za zákonné, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Žalobca v zákonnej lehote podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov celého konania.

Rozsudok súdu prvého stupňa považoval žalobca za nesprávny z dôvodov uvedených - v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. - súd odňal účastníkom možnosť konať pred súdom,

- v ustanovení § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p. - konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- v ustanovení § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. - rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca poukázal na to, že napriek tomu, že súd prvého stupňa považoval obe administratívne rozhodnutia za vecne správne a riadne odôvodnené, nemožno nájsť v samotných rozhodnutiach odôvodnenie, o ktorom súd prvého stupňa uvádza, že obsahujú. Žiadne ďalšie dôvody v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia uvedené nie sú, teda vo vzťahu k výroku o udelení súhlasu neobsahuje toto rozhodnutia žiadne odôvodnenie, ktoré by vysvetlilo, z akého dôvodu považoval prvostupňový správny orgán vydaný súhlas za súladný s ustanoveniami zákona o ochrane prírody a krajiny a Smernice o biotopoch.

Ďalej žalobca uviedol, že ani z jedného zo správnych rozhodnutí nemožno zistiť, ako sa vyrovnali s odborným stanoviskom - KÚŽP podľa § 28 ods. 4 ZOPK č. 2011/00511-13/DUR zo dňa 05.12.2011 a s odborným stanoviskom KÚŽP podľa § 28 ods. 4 ZOPK č. 2011/00511-14/DUR zo dňa 05.12.2011, z ktorých vyplynulo, že výstavba uvedených lesných ciest môže mať na územie sústavy chránených území významný vplyv a v prípade, že žiadateľ vyhodnotí potrebu, výstavbu týchto lesných ciest ako prioritu, musí pred podaním žiadosti prebehnúť proces posudzovania vplyvov podľa zákona č. 24/2006 Z. z.

Žalobca poukázal na to, že právny názor súdu prvého stupňa o tom, že žalovaný nebol povinný začať konanie podľa zákona č. 24/2006 Z. z. vyplýva z nie celkom správneho výkladu § 28 ods. 4 ZOPK v znení platnom v čase vydania napadnutých rozhodnutí. Poznamenal, že v časti odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvého stupňa spôsobom úplne identickým ako v prvom rozsudku, opisuje obsah žaloby a vyjadrenia žalovaného, z čoho pre žalobcu vyplýva, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa naďalej trpí nedostatkom odôvodnenia vo vzťahu k podstatným námietkam žalobcu predloženým v správnych konaniach, týkajúcich sa negatívneho vplyvu lesných ciest na predmet ochrany v chránených územiach, tak ako sú uvedené v podaniach žalobcu v správnych konaniach, v žalobe žalobcu a v odvolaní žalobcu, so zreteľom na to, že ani jeden s prvostupňových orgánov v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol jasné a zrozumiteľné odpovede na tieto námietky žalobcu.

Mal za to, že prvostupňový súd zaťažil svoje rozhodnutie ďalšou vadou, keď v rozpore s ust. § 226 O. s. p. sa neriadil záväzným právnym názorom odvolacieho súdu. Súd prvého stupňa v rozpore so svojim prvým rozsudkom konštatoval, že súhrnné stanovisko KÚŽP Žilina zo dňa 21.11.2011 má len „odporúčací charakter, ktoré nijakým spôsobom nezaväzujú KÚŽP Žilina, ani žalovaného“. Bez ohľadu na skutočnosť, že žalobca nevie celkom dobre pochopiť označený názorový obrat v dvoch rozhodnutiach toho istého súdu, považoval za potrebné poukázať na to, že všetky uvedené podklady sú podkladmi rozhodnutia, s ktorými boli správne orgány povinné sa vysporiadať.

Napriek tomu, že súd nad rámec svojej prieskumnej povinnosti doplnil neexistujúcu časť odôvodnenia správnych rozhodnutí o svoju vlastnú špekuláciu, táto konštrukcia súdu prvého súdu prehliada skutočnosť, že Správa NAPANTu neodporúčala výstavbu týchto lesných ciest z dôvodu, že ich vybudovaním by došlo k poškodzovaniu prírodného prostredia národného parku, poškodzovaniu biotopov chránených druhov živočíchov a biotopov druhov európskeho významu a k poškodzovaniu samotných biotopov európskeho významu, pričom sprístupnenie doteraz nesprístupnených častí národného parku by súčasne spôsobilo ďalšie antropogénne zaťaženie týchto lokalít.

Navyše dodal, že si nemožno nevšimnúť, že takýmto spôsobom, fragmentáciou výstavby jednotlivých lesných ciest do osobitných konaní dochádza k tomu, že nakoniec dôjde k plánovanému záberu 20 ha, pričom potreba posudzovania synergického vplyvu siete lesných ciest sa takto obíde. Takýto postup však nemôže byť ani v záujme ochrany prírody, ani v súlade s ustanoveniami Smernice o biotopoch.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava všetkých svojich

písomných a ústnych vyjadrení podaných v tejto veci.

K jednotlivým námietkam žalobcu uviedol:

Ad 1) Žalovaný sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že pokiaľ súd prvého stupňa považuje obe administratívne rozhodnutia za vecne správne a riadne odôvodnené, nemožno nájsť v samotných týchto rozhodnutiach odôvodnenie, o ktorom súd prvého stupňa uvádza, že obsahujú.

Odôvodnenie súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Vzhľadom na osobitosti súdneho preskúmvacieho konania, upraveného v piatej časti O.s.p. v porovnaní s občianskoprávnym konaním v prvom stupni podľa tretej časti O.s.p. je postačujúce stručné uvedenie dôvodov so záverom, že postup žalovaného správneho orgánu bol zákonný a napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, čím sa súd stotožnil s vecnými dôvodmi žalovaného správneho orgánu, uvedenými v odôvodneniach rozhodnutí oboch stupňov v danej veci, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o povolení výnimky alebo vydaní súhlasu.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, na základe ktorých dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné a žalobu ako neodôvodnenú zamietol, pričom odpovedal na všetky pre vec dôležité argumenty žalobcu. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu je plne v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p.

Zároveň k námietke žalobcu, že prvostupňový súd zaťažil svoje rozhodnutie ďalšou vadou, keď v zmysle ust. § 226 O.s.p. sa neriadil záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, žalovaný uviedol, že uvedené tvrdenie žalobcu je nepravdivé a zavádzajúce.

Ad 2) Žalovaný sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že prvostupňové rozhodnutie obsahuje opis priebehu konania, opis podkladov rozhodnutia, námietky žalobcu proti tomu, aby správny orgán žiadateľovi udelil žiadané súhlasy a potom už len odôvodnenie z akého dôvodu neudelil v časti B a časti C výroku žiadajú a súhlas. Žiadne ďalšie dôvody v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia uvedené nie sú, teda vo vzťahu k výroku o udelení súhlasu neobsahuje toto rozhodnutie žiadne odôvodnenie, ktoré by vysvetlilo z akého dôvodu považoval prvostupňový správny orgán vydaný súhlas za súladný s ustanoveniami zákona o ochrane prírody a krajiny a Smernice o biotopoch.

Žalovaný mal za zrejmé, aké dôkazy si správny orgán zaobstaral, aké podklady slúžili k rozhodnutiu správneho orgánu a že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ako aj druhostupňového správneho orgánu obsahuje všetky náležitosti v zmysle ustanovenia § 47 ods. 3 správneho poriadku.

K námietke žalobcu, že prvostupňové rozhodnutie neobsahuje vo vzťahu k výroku o udelení súhlasu žiadne odôvodnenie a ani v jednom z rozhodnutí správnych orgánov nemožno identifikovať, ako sa vyrovnali s námietkami žalobcu, ako aj s odbornými stanoviskami vydanými podľa § 28 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny, žalovaný uviedol, že ŠOP SR, Správa NP Nízke Tatry v súhrnnom stanovisku č. NAPANT/487/2011 adresovanom KÚŽP v Žiline zaujala postoj k navrhovanej výstavbe súboru lesných ciest na území NP Nízke Tatry a jeho ochranného pásma, v rámci ktorého odporučila KÚŽP Žilina doručiť na ministerstvo podnet podľa § 20 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie“). Predmetné súhrnné stanovisko ŠOP SR, Správy NP Nízke Tatry malo odporúčací charakter a nijakým spôsobom nezaväzovalo KÚŽP Žilina ani ministerstvo ako správny orgán konajúci vo veci žiadosti žiadateľa.

Vzhľadom na skutočnosť, že z podkladov, ktoré si ministerstvo zaobstaralo v rámci správneho konania nevyplývalo, že by navrhovaná činnosť, ku ktorej bol ministerstvom vydaný súhlas, mala podliehať posudzovaniu vplyvov v zmysle ustanovení § 18 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, keďže navrhovaná činnosť nebola činnosťou, ktorá by bola zaradená v prílohe č. 8 zákona o posudzovaní vplyvov o životné prostredie (§ 18 ods. 1 zákona o posudzovaní vplyvov o životné

prostredie), nebola činnosťou, ktorú by ministerstvo v konaní podľa § 20 zákona o posudzovaní vplyvov o životné prostredie určilo ako činnosť podliehajúcu posudzovaniu vplyvov (§ 18 ods. 10 a 11 zákona o posudzovaní vplyvov o životné prostredie) a nebola ani činnosťou, ktorá by podľa odborného stanoviska štátneho orgánu ochrany prírody a krajiny vydaného podľa § 28 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny pravdepodobne mohla mať samostatne alebo v kombinácii s inou činnosťou alebo dokumentom významný vplyv na územie sústavy chránených území (§ 18 ods. 12 zákona o posudzovaní vplyvov o životné prostredie), ministerstvo nebolo oprávnené požadovať od žiadateľa, aby ku svojej žiadosti doložil záverečné stanovisko z posúdenia navrhovanej činnosti podľa zákona o posudzovaní vplyvov o životné prostredie, ktoré by navrhovanú činnosť odporučilo realizovať.

Vzhľadom na uvedené žalovaný vyjadril názor, že ministerstvo pred vydaním svojho rozhodnutia zhodnotilo všetky podklady predložené ŠOP SR, Správou NP Nízke Tatry a KUŽP Žilina, ako aj všetky podklady predložené účastníkmi konania a postupovalo a rozhodlo výlučne v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny a zákonom o posudzovaní vplyvov na životné prostredie.

Vzhľadom na vyššie uvedené konštatoval, že prvostupňové rozhodnutie a druhostupňové rozhodnutie napadnuté žalobcom, ako aj postup ministerstva v správnych konaniach sú v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny a správnym poriadkom, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu v je vecne správny, preto žiadal, aby odvolací potvrdil rozsudok krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 31.05.2017 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predmetom súdneho preskúmacieho konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra životného prostredia Slovenskej republiky č. 6703/2013-1.10 (52/2012-rozkl.) zo dňa 21.08.2012, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu č. 2300/2012-2.2 zo dňa 30.05.2012, ktorým tento v časti A. vydal súhlas podľa § 14 ods. 2 písm. a) v spojení s § 13 ods. 2 písm. c) a § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov na výstavbu lesnej cesty Nad Múraným mostom, ktorá vedie cez jednotky priestorového rozdelenia lesa (ďalej len „JPRL“) č. 183aL 183aL2, 185bL0, 187 11, 187 30 (KN-C 9894, 9870) na LHC Čierny Váh v Národnom parku Nízke Tatry a na zmenu stavu mokrade v súvislosti s výstavbou tejto lesnej cesty.

Prvostupňové rozhodnutie v časti B. - nevydanie súhlasu podľa § 14 ods. 2 písm. a) v spojení s § 13 ods. 2 písm. c) a § 6 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov na výstavbu lesnej cesty Kozie chrbty vedúcej cez JPRL č. 229c, 231 10, 233 (KN-C 10002, 10005, 10006, 10071, 10072, 10074, 10075, 10076, 10077, 10078, 10079, 10093, 10096, 10098) na LHC Čierny Váh v Národnom parku Nízke Tatry a na zmenu stavu mokrade v súvislosti s výstavbou tejto lesnej cesty a v časti C. - nepovolenie výnimky zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, čiže nepovolilo žiadateľovi úmyselne usmrcovať a rušiť chránené živočíchy a ničiť ich biotopy v súvislosti s výstavbou lesnej cesty Kozie chrbty vedúcej cez JPRL č. 229c, 231 10, 233 (KN-C 10002, 10005, 10006, 10071, 10072, 10074, 10075, 10076, 10077, 10078, 10079, 10093; 10096, 10098) na LHC Čierny Váh v Národnom parku Nízke Tatry, teda nebolo predmetom súdnej preskúmacieho činnosti.

Odvolací súd zo spisového materiálu zistil, že dňa 29.03.2011 bola Krajskému úradu životného prostredia v Žiline (ďalej len „KÚŽP“) doručená žiadosť o súhlas na výstavbu trvalých lesných ciest „Nad Múraným mostom“ a „Kozie chrbty“ žiadateľa LESY Slovenskej republiky, š.p., Odštepny závod Liptovský Hrádok (ďalej len „LESY SR“), ktoré budú slúžiť pre dlhodobu a trvalo udržateľný rozvoj lesa v tejto lokalite, jeho riadnemu obhospodarovaniu, ako protipožiarny rozdeľovací priesek a za účelom zvládnutia živelných pohromy v danej lokalite a zároveň na spracovanie podkôrnikovej kalamitnej hmoty a následnú revitalizáciu lesa.

V dôsledku podanej žiadosti bolo dňa 30.05.2012 vydané prvostupňové správne rozhodnutie č. 2300/2012-2.2 zo dňa 30.05.2012, ktorým správny orgán prvého stupňa (tak ako je uvedené vyššie) udelil súhlas na výstavbu lesnej cesty „Nad Múraným mostom“ a na zmenu stavu mokrade v súvislosti s výstavbou tejto cesty. Zároveň neudelil súhlas na výstavbu lesnej cesty „Kozie chrbty“ a na zmenu stavu mokrade v súvislosti s výstavbou tejto cesty, a tiež nepovolil žiadateľovi výnimku úmyselne usmrcovať a rušiť chránené živočíchy a ničiť ich biotopy v súvislosti s výstavbou lesnej cesty „Kozie chrbty“.

Svoje rozhodnutie odôvodnil (s poukazom na vyjadrenia, správy a stanoviská Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Správy Národného parku Nízke Tatry (ďalej len „ŠOP SR, Správa NP“), Slovenskej ornitologickej spoločnosti/BirdLife Slovensko (ďalej len „SOS“), FSC Slovensko, KÚŽP, LESY SR a žalobcu) tým, že na povolenie výnimky umožňujúcej vykonávanie niektorých činností v chránených územiach nie je právny nárok s tým, že zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“) ako hmotnoprávna norma neustanovuje bližšie podmienky, za splnenia ktorých môže byť povolená nejaká činnosť na chránenom území, čo znamená, že správny orgán rozhodnutie vydá po zvážení všetkých okolností konkrétneho prípadu.

V konaní o rozklade rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 6703/2012-1.10 (52/2012-rozkl.) zo dňa 21.08.2012 tak, že prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil a rozklad žalobcu zamietol dôvodiac, že vychádzal zo stanovísk ŠOP SR, Správa NP a KÚŽP, v ktorých boli v podrobnostiach zohľadnené dopady výstavby lesných ciest „Nad Múraným mostom“ a „Kozie chrbty“ na jednotlivé biotopy európskeho a národného významu na území Národného parku Nízke Tatry a na chránené druhy nachádzajúce sa v lokalitách plánovanej výstavby so súčasným zohľadnením záujmov ochrany prírody na dotknutom území. Výstavba lesných ciest a zmena stavu mokrade tak bola povolená len na úsekoch, kde bol jednoznačne vylúčený negatívny vplyv výstavby lesných ciest (na biotopy európskeho a národného významu a na chránené druhy).

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Sžo/70/2014 zo dňa 25.11.2015 zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 1S/1670/2012-98 zo dňa 02.07.2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že o podanej žalobe žalobcu rozhodol rozsudkom, v ktorom vlastnému právnemu odôvodneniu svojich záverov venoval pozornosť v minimálnom rozsahu, čím postihol rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti odvolacím súdom s tým, že rozsudok zároveň postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Preto mu uložil povinnosť opätovne vec prejednať v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vysporiadať so všetkými námietkami žalobcu, vrátane odvolacích, znova o nej rozhodnúť a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodniť.

Krajský súd napadnutým rozsudkom (v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) zamietol žalobu žalobcu, pretože dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je zákonné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jeho žalobu. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávaný prípad.

Žalobca v podanom odvolaní namietal nedostatočné odôvodnenie administratívnych rozhodnutí, vydaných v predmetnom správnom konaní. Odvolací súd však dospel k záveru, že tak prvostupňový, ako aj druhostupňový správny orgán vo svojich rozhodnutiach uviedli, z akých podkladov pri rozhodovaní vychádzali, ktorými boli žiadosť žiadateľa zo dňa 29.03.2011, odborné stanoviská ŠOP SR, Správa NP č. NAPANT/1388/2011 zo dňa 21.11.2011, č. NAPANT/487/2011 zo dňa 22.11.2011, č. NAPANT/487c/2011 zo dňa 22.11.2011, odborné stanovisko KÚŽP č. 2011/00511-13/Dur a č. 2011/00511-14/Dur zo dňa 05.12.2011. Taktiež vzali do úvahy aj vyjadrenia žalobcu a ďalších účastníkov konania, ktorými sú Slovenská ornitologická spoločnosť/BirdLife Slovensko a FSC Slovensko.

Jedným zo základných atribútov zákonnosti rozhodnutia je jeho preskúmateľnosť, pretože len ak je rozhodnutie náležité a v súlade s procesnými normami odôvodnené, možno preskúmať a posúdiť, či bolo vydané v súlade so zákonom. Aj v konaní podľa zákona o ochrane prírody a krajiny bolo povinnosťou správnych orgánov dôsledne postupovať podľa všeobecných predpisov o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“)). Podľa § 46

Žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa, postupovali v zmysle uvedených zásad. Z obsahu prvostupňového rozhodnutia je zrejmý skutkový stav, sú tam uvedené skutočnosti, ktoré boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako bola použitá správna úvaha pri hodnotení predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa správny orgán vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Žalovaný sa následne v dostatočnej miere zaoberal aj námietkami žalobcu, uvedenými v podanom rozklade.

Z administratívnych rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov vyplýva, že v konaní o povolení výnimky boli zhodnotené všetky relevantné skutočnosti, podané vyjadrenia a stanoviská, boli zachované všetky práva účastníkov konania. V konaní boli zohľadnené konkrétne špecifiká daného územia, ako aj možné vplyvy výstavby na biotopy a okolie.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu bola celá vec prešetrená riadne a skutkový stav bol podrobne zistený, o čom svedčí obsah administratívneho spisu, z ktorého vyplýva, že už prvostupňový orgán sa v dostatočnom rozsahu zaoberal ochranou prírody v danej konkrétnej oblasti, potrebou výstavby predmetnej lesnej cesty a ich skĺbením.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že celý zákon o ochrane prírody a krajiny je zameraný na ochranu prírody a krajiny a sám predpokladá na území, na ktorom platí tretí stupeň ochrany, súhlas orgánu ochrany prírody na výstavbu lesných ciest, a teda stavba lesných ciest na území s tretím stupňom ochrany nie je úplne vylúčená, ale je podmienená súhlasom orgánu ochrany prírody, čo je naplňovaním pojmu ochrany prírody, aj z dôvodu, že samotné takéto rozhodnutie obsahuje podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny podľa § 82 ods. 12 <. zákona o ochrane prírody a krajiny a obmedzuje ich časovú platnosť.

Odvolací súd mal za to, že správne orgány správne konštatovali, že ochrana prírody je na území národného parku nadradená nad ostatné činnosti, a teda uvedená skutočnosť nebola sporná. Vo svojich rozhodnutiach sa správne orgány v dostatočnom rozsahu zaoberali ochranou prírody v danej oblasti a potrebou výstavby predmetnej lesnej cesty.

K odbornému stanovisku KÚŽP č. 2011/00511-13/Dur zo dňa 05.12.2011 treba uviesť, že bolo vydané podľa § 28 ods. 4 zákona o ochrane prírody na základe žiadosti žalovaného zo dňa 29.03.2011 z dôvodu potreby posúdenia dopadov navrhovanej lesnej cesty „Nad Múraným mostom“ na dotknuté územia sústavy Natura 2000. V predmetnom stanovisku KÚŽP uviedol, že „predmetná činnosť („Lesná cesta nad Múraným mostom“) nesúvisí so starostlivosťou o predmetné územie sústavy chránených území Natura 2000, ani nie je pre starostlivosť o takéto územie potrebná. V súvislosti s územiami sústavy Natura 2000 prichádza do úvahy možnosť ovplyvnenia a určitého zásahu biotopov pri výstavbe, navrhovaná zmena však nebude mať významný vplyv na tieto územia európskeho významu, a teda nie je predmetom posudzovania jeho vplyvu na životné prostredie podľa osobitného predpisu (zákon č.24/2006 Z. z. <. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).“

K tomuto odbornému stanovisku KÚŽP treba uviesť, že bolo tiež vydané podľa § 28 ods. 4 zákona o ochrane prírody na základe žiadosti žalovaného zo dňa 29.03.2011 z dôvodu potreby posúdenia dopadov navrhovanej lesnej cesty „Kozie chrbty“ na dotknuté územia sústavy Natura 2000. V predmetnom stanovisku KÚŽP uviedol, že „predmetná činnosť („Lesná cesta „Kozie chrbty“) nesúvisí so starostlivosťou o predmetné územie sústavy chránených území Natura 2000, ani nie je pre starostlivosť o takéto územie potrebná. V súvislosti s územiami sústavy Natura 2000 môže mať samostatne (predmetné LC) alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom (výstavba ďalších LC a LHC Malužiná, LHC Liptovská Osada, LHC Čierny Váh, LHC Javorinka) na toto územie významný vplyv, a teda je predmetom posudzovania jeho vplyvu na životné prostredie podľa osobitného predpisu (zákon č.24/2006 Z. z. <. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Vzhľadom k navrhovanej rozsiahlej sieti lesných ciest je potrebné posúdiť dopady daného projektu samostatne (predmetná LC) i ako celku (celá sieť) na sústavu

chránených území, keďže kumulatívne vplyvy týchto projektov sú z hľadiska OP a K významné pre dané územie.“

Vychádzajúc zo znenia § 28 ods. 2 <. zákona o ochrane prírody a krajiny (podľa ktorého akýkoľvek plán alebo projekt, ktorý priamo nesúvisí so starostlivosťou o územie patriace do európskej sústavy chránených území, navrhované chránené vtáčie územie alebo územie európskeho významu alebo nie je pre starostlivosť oň potrebný, ale ktorý pravdepodobne môže mať samostatne alebo v kombinácii s iným plánom alebo projektom na toto územie významný vplyv, podlieha hodnoteniu jeho vplyvov na takéto územie z hľadiska cieľov jeho ochrany) a vzhľadom na zistené skutočnosti, že navrhovaná zmena nebude mať významný vplyv na tieto územia, je záver o tom, že navrhovaná výstavba lesnej cesty „Nad Múraným mostom“ nepodlieha posudzovaniu vplyvu na životné prostredie, správny.

Správne orgány zohľadnili uvedené odborné stanoviská (KÚŽP č. 2011/00511-13/Dur zo dňa 05.12.2011, KÚŽP č. 2011/00511-14/Dur zo dňa 05.12.2011) v ďalšom konaní, lebo na základe ich záverov nebolo potrebné navrhovanú činnosť posudzovať podľa zákona č. 24/2006 Z. z o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (ďalej len „zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie“). Iné skutočnosti z uvedených odborných stanovísk nevyplývajú, a preto ani nie je zřejmé, s akými inými relevantnými skutočnosťami vyplývajúcimi z týchto stanovísk sa mali správne orgány v konaní o udelenie súhlasu na výstavbu lesnej cesty vysporiadať.

K námietke žalobcu, že žalovaný mohol začať konanie podľa § 18 ods. 10 a 11 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie aj z vlastného podnetu, odvolací súd odkazuje na preskúmaný rozsudok súdu prvého stupňa, v ktorom tento správne ustálil, že ministerstvo má podľa § 20 ods. 2 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie možnosť, ale nie povinnosť začať konanie o určenie, či posudzovaniu vplyvov podlieha aj navrhovaná činnosť alebo jej zmena neuvedená v prílohe č. 8 (§ 18 ods. 10 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie), prípadne či posudzovaniu vplyvov podlieha aj navrhovaná činnosť alebo jej zmena, ktorá nedosahuje prahové hodnoty uvedené v prílohe č. 8 (§ 18 ods. 11 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie).

Na tomto mieste odvolací súd konštatuje, že z vyššie uvedených stanovísk KÚŽP žalovanému ani nevyplývalo, že by navrhovaná činnosť mala podliehať posudzovaniu vplyvov na životné prostredie, a preto žalovanému nemožno vyčítať, že z vlastného podnetu nezačal konanie podľa § 20 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. (Žalovanému by taká povinnosť vznikla, ak by mu bol podľa § 20 ods. 1 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie doručený odôvodnený písomný podnet povoľujúceho orgánu, krajského úradu, obvodného úradu, rezortného orgánu, organizácie podporujúcej ochranu životného prostredia podľa § 27, alebo navrhovateľa, no žalovanému taký podnet doručený nebol).

V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti, ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia s tým, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. V uvedenom postupe správnych orgánov (prvostupňového a druhostupňového) a súdu prvého stupňa, ktorých rozhodnutia odvolací súd preskúmaval, nebol zistený žiaden dôvod, pre ktorý by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť či zmeniť.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu dospel k záveru, že správne orgány v oboch stupňoch ako príslušné orgány štátnej správy v súlade s čl. 2 ods. 2 <. ústavy postupovali v súlade so zákonom o ochrane prírody a krajiny, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne vyhodnotili na základe správneho uváženia pri aplikácii zákona o ochrane prírody a krajiny v súlade s čl. 152 ods. 4 <. ústavy a v odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, zaoberajúc sa zásadnými námietkami žalobcu, z ktorých dôvodov rozhodnutia správnych

orgánov oboch stupňov je treba považovať za súladné so zákonom, a preto súd prvého stupňa rozhodol správne, keď žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 <. O.s.p.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené; stotožnil sa s právnym názorom krajského súdu, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona, ani práv žalobcu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca nemal úspech a žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.